

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์และปฏิสัมพันธ์
ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล โดยมี
วัตถุประสงค์ของการศึกษา ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โดยใช้ การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพื้นฐานทางคำนวณแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียน
แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนบ้าน
เมืองกะ อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 จำนวน
12 คน โดยจัดแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 คน ซึ่งใช้วิธีเรียงลำดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
จากสูงไปต่ำ ในแต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง
1 คน ปานกลาง 2 คน และต่ำ 1 คน ได้จำนวน 3 กลุ่ม เวลาที่ใช้ในการทดลอง 30 คาบ (คาบละ
20 นาที)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย แผนการสอนวิชาคณิตศาสตร์โดยใช้การเรียน
แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล เรื่องตัวประกอบของจำนวนนับ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน
5 แผน แผนละ 6 คาบ ใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 30 คาบ (คาบละ 20 นาที) แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องตัวประกอบของจำนวนนับใช้เป็นแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
1ฉบับจำนวน30 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.81 และแบบสังเกตพฤติกรรมเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของ
นักเรียน 1 ฉบับ

ผู้ศึกษาคำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัด
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง ตัวประกอบของจำนวนนับ ดำเนินการสอนตามแผน

การสอนโดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล เรื่อง ตัวประกอบของจำนวนนับ ขณะทำการสอน ได้มีสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนลงในแบบสังเกตพฤติกรรม เมื่อสอนครบ 5 แผนแล้ว ได้ทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง ตัวประกอบของจำนวนนับ

สรุปผล

ผู้ศึกษาได้ทำการสอนตามแผนการสอน โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล เรื่อง ตัวประกอบของจำนวนนับ และขณะทำการสอนได้บันทึกพฤติกรรมเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน เมื่อครบ 5 แผน แล้วได้ทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง ตัวประกอบของจำนวนนับ ผลการศึกษามีดังนี้

1. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 สรุปได้ดังนี้

1.1 การทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องตัวประกอบของจำนวนนับ โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ก่อนและหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 30.94 และ 85.23 ตามลำดับ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังสูงกว่าก่อนเรียนถึงร้อยละ 54.29

1.2 การทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง ตัวประกอบของจำนวนนับ โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 มีดังนี้

1.2.1 ด้านความคิดรวบยอด จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 100

1.2.2 ด้านทักษะการคิดคำนวณ จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 100

1.2.3 ด้านทักษะการแก้โจทย์ปัญหา จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 75

2. เปรียบเทียบพัฒนาการด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องตัวประกอบ ของจำนวนนับ โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ระหว่างกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนพัฒนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสูง กลาง และต่ำ มีค่าเท่ากับ 60.94 52.86 50.49 ตามลำดับ นักเรียนกลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนพัฒนาการที่สูงที่สุด รองลงไปได้แก่ กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

3. ด้านการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในด้านการให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความเห็นอกเห็นใจกัน การปรับตัวเข้ากับผู้อื่น การเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และเพื่อน และการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นอย่างดี

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษา เรื่องสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์และปฏิสัมพันธ์ ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ผู้ศึกษามีข้ออภิปราย ดังนี้

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์

ผลการศึกษาพบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนถึงร้อยละ 54.29 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียน การสอน โดยใช้รูปแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล มีจุดเด่นซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลเป็นวิธีการเรียนที่เน้นการทำงานร่วมกันให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ขอมรับในความสามารถและรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกันมาเรียนด้วยกัน โคนเน้นทักษะกระบวนการกลุ่มทำให้นักเรียน รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนกลุ่มที่เป็นผู้นำจะเป็นผู้คอยแนะนำ กระตุ้น และทำหน้าที่ของตนเอง ส่วนนักเรียนที่เป็นผู้ตามก็ขอมรับฟัง ปฏิบัติตาม สลับกันไป การเรียนโดยใช้รูปแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล นอกจากจะจัดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ออกจากการเรียนเป็นกลุ่มแล้ว กิจกรรมที่มีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้อีกสิ่งหนึ่ง คือ การให้ทำแบบทดสอบที่เน้นให้มีการทดสอบทุกคาบเรียน โดยมีทั้งแบบทดสอบที่เป็นเพียงพิจารณาว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ นั้น ๆ หรือไม่ และแบบทดสอบที่วัดความรู้ความเข้าใจใน

เนื้อหาเพื่อนำคะแนนที่ได้มาพิจารณาให้รางวัล และทุกครั้งที่มีการทดสอบนักเรียนสามารถทราบผลการทำงานได้ในทันที ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเกิดความพอใจและสนุกสนานกับการเรียนที่มีแบบทดสอบและเฉลยเป็นตัวกระตุ้นทำให้ออยากที่จะเรียนรู้มากขึ้น จึงเป็นการพัฒนาขีดความสามารถทางการเรียนของนักเรียนได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ จีรภรณ์ ฐันทอง (2537, หน้า 48) ได้ศึกษาและทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลทั้งนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจมาศ ชูน้ำเที่ยง (2541, หน้า 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาวไทยภูเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พัฒนาการด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

จากการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ระหว่างกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด รองลงไปได้แก่กลุ่มกลางและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ ที่ทุกกลุ่มได้มีการพัฒนาการด้านสัมฤทธิ์ผลทางคณิตศาสตร์ขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้วิธีการเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลในวิชาคณิตศาสตร์ เป็นการเรียนที่นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญและความรับผิดชอบของตนเองในการที่จะช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และเรียนรู้จากเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนช่วยอธิบายเพื่อน ทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันซึ่งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น ช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สลาวิน (1990, อ้างใน จีรภรณ์ ฐันทอง, หน้า 17 - 18) กล่าวว่า วิธีการเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียน รายบุคคล เป็นการเรียนที่พัฒนาขึ้น เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยการประยุกต์เอาหลักการของการเรียนแบบร่วมมือเข้าร่วมกับการเรียนเป็นรายบุคคล โดยเน้นรูปแบบของการเรียนเป็นกลุ่มให้นักเรียน

ในกลุ่มทำการศึกษาและเรียนรู้ร่วมกัน นักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้เหมือน ๆ กัน ถ้าเพิ่มเวลาในการเรียนให้มากขึ้น นั่นคือ นักเรียนที่มีระดับความสามารถสูงจะใช้เวลาในการเรียนน้อยกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนต่ำ ซึ่งวิธีการเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลได้หยิบเวลาที่เหลือของนักเรียนเก่งให้ได้ไปใช้ในการช่วยเหลือเพื่อน ๆ เพื่อให้สามารถเรียนไปพร้อม ๆ กัน ทำให้ได้ประโยชน์ทั้งสองทาง คือ เด็กที่เรียนเก่งเกิดความภาคภูมิใจที่ได้แสดงความสามารถ ในขณะที่เด็กเรียนอ่อนก็รู้สึกไม่ท้อท้ง ลดความคับข้องใจในการเรียนลงไปได้มาก ดังนั้นวิธีสอนแบบนี้จึงเป็นวิธีสอนที่มุ่งประโยชน์วิชาการที่เกิดขึ้นในตัวเด็กเป็นสำคัญ นับเป็นวิธีสอนที่สร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้นทั้งรายกลุ่มและรายบุคคลทำให้นักเรียนมีการพัฒนาในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ และเมื่อพิจารณาคะแนนการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องตัวประกอบของจำนวนนับ พบว่า ทักษะด้านการแก้โจทย์ปัญหา มีร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์เท่ากับร้อยละ 75 ซึ่งต่ำกว่าทักษะด้านความคิดรวบยอดและการคิดคำนวณ ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อหาเรื่องตัวประกอบของจำนวนนับ เป็นเนื้อหาที่เริ่มเรียนในชั้นประถมปีที่ 6 ซึ่งนักเรียนไม่มีความรู้พื้นฐานรวมทั้งสภาพพื้นฐานของนักเรียนที่มาจากชนเผ่าที่หลากหลายได้แก่ เผ่าม้ง กระเหรี่ยง มูเซอ และลัวะ จึงส่งผลให้พัฒนาการด้านทักษะการแก้โจทย์ปัญหาดูต่ำกว่าทักษะอื่น

ปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน

ผลการสังเกตพฤติกรรมพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี กล่าวคือ นักเรียนมีการให้ความร่วมมือช่วยเหลือกัน มีความเห็นอกเห็นใจ สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและเพื่อน และสร้างความสัมพันธ์ กับผู้อื่น จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะที่เรียนพบว่า นักเรียนเก่งจะช่วยอธิบายในสิ่งที่เพื่อนไม่เข้าใจ อีกทั้งนักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มกลางก็ยอมรับและเอาใจใส่ดูแลต่อนักเรียนกลุ่มต่ำ นักเรียนกลุ่มสูงเกิดความภาคภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อน สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น กล่าวพูดกล้าซักถาม มีการแสดงความคิดเห็นต่อกลุ่ม แลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่อกัน รวมทั้งการแสดงความรักห่วงใยทำให้นักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อน ประสบความสำเร็จในการเรียน กล้าที่จะแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับที่ อัญชลี ดวงกลาง (2536, หน้า 47) กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นทั้งด้านการสร้างแรงจูงใจ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดสภาพของปฏิสัมพันธ์ให้เหมาะสมกับสภาพของ

นักเรียนส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉงและสนุกสนานกับกิจกรรมนั้น ๆ การจัดปฏิสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และกิจกรรม เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและสนใจที่จะเรียนต่อไป และสอดคล้องกับ เพ็ชรชาย โชคประเสริฐ (2534, หน้า ค) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของเกมแข่งขันเป็นทีมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ ความคงทนในการจำและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พบว่า เจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแข่งขันเป็นทีม (TGT) ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงขึ้นภายหลังการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้การศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้การเรียนแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลเป็นการสอนที่ให้นักเรียนรู้จัก การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มุ่งเน้นการเรียนรู้เนื้อหาสาระ และสร้างเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งจะส่งผลดีในด้านที่นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น และสามารถพัฒนาในด้านอารมณ์และด้านสังคมได้ดี อันจะเป็นแนวทางในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 เนื่องจากการสอนโดยใช้การแบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลต้องมีสื่อการสอนหรืออุปกรณ์หลายอย่าง เช่น เอกสารแนะนำบทเรียน แบบฝึกทักษะหลากหลายรูปแบบ แบบทดสอบย่อยประจำหน่วยต่าง ๆ แบบทดสอบรวมประจำหน่วย ครูจึงจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อม โดยศึกษาวิธีการเรียนการสอน แผนการสอนและเตรียมสื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ให้พร้อมก่อนลงมือสอน และควรต้องกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมแต่ละอย่างให้เหมาะสม เมื่อครูได้เตรียมความพร้อมแล้ว จะสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตามแผนที่วางไว้และช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ก่อนทำการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ควรจะได้มีการอธิบายถึงหลักการและวิธีการสอนให้นักเรียนเข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน เพื่อที่จะได้สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนได้ถูกต้อง และควรเน้นย้ำถึงข้อตกลง กฎ กติกาต่าง ๆ กับนักเรียนให้เรียบร้อย เช่น ห้ามเปิดดูเฉลยก่อน เพื่อให้นักเรียนจะได้ประสบความสำเร็จในการเรียนตามเป้าหมาย

1.3 ในขณะที่เรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ครูจะทำหน้าที่เป็นตัวประสานระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม รวมทั้งครูจะต้องเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน จึงจะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์และปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนมีผลทางด้านบวกต่อปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ฉะนั้นผู้ศึกษาคิดว่าควรมีการศึกษาวิจัย โดยนำการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลไปใช้ในวิชาคณิตศาสตร์ในเนื้อหาอื่นและระดับชั้นเรียนอื่น ๆ รวมทั้งกลุ่มประสบการณ์หรือกลุ่มสาระอื่นบ้าง เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เป็นต้น อีกทั้งควรมีการวิจัยเพื่อติดตามพฤติกรรมของนักเรียนต่อไปหลังจากที่ได้รับ การเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเรียนรายบุคคลแล้ว และผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการวิจัยเรื่องนี้โดยศึกษาเพิ่มเติมกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ความคงทนในการจำ ความมีวินัยในตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อจะได้นำผลของการศึกษามาใช้ ให้เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป